

Jeesus Kristus

Pekka Ervastian esitelmä 27/12 1931

Jeesus Kristus syntyi maailmaan silloin, kun aika oli täytetty — niin sanotaan meidän pyhässä kirjassamme, ja niin on kristikunnassa aina uskottu. En tiedä, millä tavalla kristilliset kirkot yleensä tämän asian ymmärtävät ja selittävät — en muista millä tavalla se mahdollisesti selitettiin koulussa uskontotunnilla. Mutta arvatenkin viitataan siihen, että kun ihmiskunnan pahuuden ja synnin mitta oli täysi, täytyi vapahtajan tulla. Tämä sana ”kun aika oli täytetty” joka tapauksessa viittaa erääseen tosiseikkaan, josta toivoakseni kaikki kristilliset kirkotkin ovat tietoisia, ja joka kristikunnalle saisi olla selviö, nimittäin siihen tosiseikkaan, että Kristuksen syntymä ei ollut mikään sattuma. Se ei tapahtunut kuin itsestään, niinkuin yleensä voimme ajatella, että luonnossa ja elämässä asiat tapahtuvat. Se ei tapahtunut vain jossain synn ja seurausten ketjusarjassa, vaan tapahtui se jostain sellaisesta syystä, josta korkeammassa maailmoissa oltiin tietoisia ja jota oli valmistettu korkeammassa maailmoissa. Kyllähän me teosofisina totuudenetsijöinä ymmärrämme, että mitään sattumaa ei ole, että karma — niinkuin sanomme — vallitsee synn ja seurausten lakimaailmassa, ja ihmiskunnan elämässä ja jokaisen yksityisen ihmisen elämässä mikään ei tapahdu sattumalta. Kaikella on syynsä ja seurauksensa, ja tapahtumat muodostavat pitkän sarjan, joka muodostaa ikäänkuin ketjun, mutta asia on kuitenkin toisenlainen suurten merkkitapahtumien suhteen ihmiskunnan historiassa. Nyt en tarkoita mitään onnettomuustapauksia, vaan suuria tapauksia, jotka ovat omiansa auttamaan ihmiskuntaa eteenpäin kehityksen tiellä, jotka vaikuttavat jollain salaperäisellä tavalla

ihmiskunnan kehitykseen. Tällaiset tapahtumat eivät kuulu ainoastaan tuohon karmalliseen syysuhteen ketjuun, vaan kuuluvat johonkuhun syysuhteen ketjuun, joka on kokonaan näkymättömässä maailmassa, ja joita siellä valmistetaan ihmiskuntaa varten. On semmoisia tapahtumia meidän maamme päällä, jotka näennäisesti näyttävät kuin sattumilta, jotka ovat tapahtuneet äkkiä, meidän ymmärtämättä miksi. Semmoisia tapahtumia ovat kaikkien suurten ihmisenpoikain, suurten uskonnonperustajien ja suurten tietäjien esiintyminen maailmassa. Nehän kaikki ovat kuin irrallisia tapahtumia ihmiskunnan historiassa. Me emme suorastaan voi minkään atavismin lain perusteella ymmärtää, että nyt täytyi syntyä joku Zarathustra Persiassa tai Laotse Kiinassa tai Mooses Juudan kansan keskuudessa. Me emme voi niin ajatella, ja emme voi sanoa, että Väinämöinen yhtäkkiä syntyy Suomen kansan keskellä, semmoisena kuin Kalevalassa kuvataan, — että se olisi ollut seurausta jostain erikoisesta syystä. Jos Zarathustra ilmestyi Persiaan persialaisten keskeen, silloin kun hän ilmestyi suurena ihmeellisenä auttajana, ja semmoinen ihminen kuin Mooses kun syntyy, kuinka voimme ajatella ainoastaan, että kansan historia vie siihen, että semmoinen ihminen oli paikallaan. Mutta mikä aiheuttaa heidän esiintymisensä? Sitä emme voi nähdä ulkonaisista syistä. Mikä sai aikaan sen, että näin suuri ihminen kuin Zarathustra tai Mooses ilmestyi kansansa keskeen? Sitä emme voi ymmärtää ulkonaisista syistä, ja sentähden se näyttää irralliselta tapahtumalta. — Se oli tarpeellista tuollaiselle kansalle, sanoo ihminen eksoteerisesti. Me totuudenetsijät olemme oppineet ymmärtämään, että syyt ovat syvemmällä kuin tässä. On salainen veljeskunta, joka huolehtii ihmiskunnan kehityksestä, ja silloin tällöin lähettää jonkun veljensä, jäsenensä maailmaan muistuttamaan ihmisiä siitä totuudesta, jonka he ovat unohtaneet tai josta he eivät

vielä tiedä. Ja me ymmärrämme siltä kannalta, että tuo irrallinen tapahtuma on aiheutunut sisäisestä, näkymättömästä toimenpiteestä, että siinä on viisas ajattelu ja järjestely takana. Sentähden myöskin hyvin voimme ymmärtää, että semmoinen tapahtuma kuin Jeesus Kristuksen syntymä ei ole voinut sattua ihmiskunnan historiassa ilman pitkän pitkää valmistusta. Jos Jeesus Kristus syntyi silloin kun aika oli täytetty, niin sitä hänen syntymäänsä oli valmistettu itse asiassa ihmiskunnan varhaisimmasta lapsuudesta saakka. Ja jos ne, jotka pitivät huolta meidän henkisestä edistymisestämme ja kehityksestämme, eivät heti silloin, kun elämä maapallolla alkoi, olleet ajatelleet ja valmistaneet kaikkia merkkitapahtumia ja ennen kaikkea sitä suurta merkkitapahtumaa, joka oli oleva käänntekevä meidän historiassamme, niin yksin me olisimme olleet jätetyt. Silloin todella ihmiskunta olisi saanut vaeltaa yhtämittäisessä pimeydessä, ilman valoa ja apua, kunnes vähitellen omin tein olisimme jotain löytäneet. Onko takeita siitä, että olisimme edes löytäneet. Mutta kun nämä ihmeelliset olennot, jotka ovat meidän historiamme takana, alusta saakka olivat suunnitelleet kaikkea jumalain suunnitelman mukaisesti, kun ovat nähneet, kuinka asioiden piti tapahtua, kun he, jotka ovat ennen olleet mukana — se alkuperäinen salainen veljeskunta, joka tänne perustettiin, sen jäsenet — muualla, toisissa tähdissä ja auringossa, suurissa kehityksissä ja suunnitelmissa, että he saattoivat ymmärtää myöskin jumalien suunnitelman tämän meidän planeettamme suhteen, he näkivät sen ulkopiirteet, he näkivät kuin linnun silmillä, kuinka kaiken piti vähitellen tapahtua — ja sentähden myöskin näkivät, milloinka oli se keskikohta ihmiskunnan historiassa täällä, jolloin oli välttämätöntä, että kosmillinen Kristus, Jumalan Poika, taivaallinen ihminen, Isän ajatusihanne saisi ruumistuman

maan päällä. He näkivät, milloin se keskikohta olisi, jolloin meidän ihmiskuntamme oli mennyt tarpeeksi syvälle aineeseen, että nousu ylöspäin voisi alkaa koko ihmiskunnalle turvallisesti. Sillä elämän koulun ja Jumalan suunnitelmaan kuului, että ihmiskunnan yksilöiden piti astua niin alas, syvälle aineeseen, että he saavuttaisivat tajunnassaan koko elämän, olemisen tuntemisessa semmoisen kiinteyden ilmauksen, sellaisen pysyvyyden ja luotettavuuden, jonka me ainoastaan yksilöolentoina voimme saavuttaa aineen yhteydessä sillä tavalla, että aine on melkein niin sanoaksemme saavuttanut vallan meidän tajuntamme, meidän tahtomme, ajatuksemme yli. Meidän täytyy nyt vaipua aineeseen, että ajattelu tottuu tähän aineeseen. Ajatuselämä on muuten aivan vilkas, kuin lapsissa, jotka eivät osaa sitä keskittää. Se on kuin tajunta, joka on vielä hillitsemätön. Ajatus on itsessään semmoinen, että se lentää asiasta toiseen, ennen kuin se on käynyt aineen koulua. Ainehan on itsessään harhaa, maajaa. Aine on korkeampien olentojen aikaansaama illuusio, hallusinaatio. Tiedemiehet ovat sanoneet, että aine ei ole sitä, mitä me tavalliset ihmiset käsitämme, sanomme aineeksi. Aine on atomien väreilyä. Jos silmämme avautuisivat, että näkisimme aineellisen kappaleen, esim. tämän kateederin todelliselta kannalta, näkisimme vain pisteitä, jotka ovat alituisessa liikkeessä, mutta jotka muodostavat ulkopiirteiltään tämmöisen kuvion, mutta joka ei suinkaan ole mitään kiinteätä massaa. Se on aistiemme illuusiota; me olemme kuin jumalien suggestion alaisia. Ja kun pitemmälle menee, eivät nämä atomitkaan ole todellisia, vaan ovat kuin ajatusvoimia. Se selviää meille, että tämä aineellisuus ei ole kuin ihmeellinen taikavoima korkeammassa tajunnassa, mutta jonka alaisia me täydellisesti olemme. Mutta nyt yksilöiden inhimilliselle tajunnalle on välttämätöntä käydä koulua, jolloin ne joutuvat

semmoiseen hallusinaatioon, että on olemassa todellisuudessa aistillisesti havaittavana todellisuutena maailma. Sitä semmoista todellisuutta ei ole muualla olemassa kuin tässä fyysillisessä maailmassa. Jos me tajuntayksilöinä olisimme vain astraalimaailmassa, emme voisi havaita pysyväistä maailmaa, vaan pienin ajatus värittäisi sitä ilmiötä, jonka olemme havainneet astraalimaailmassa. Ja kun luonnostaan aina ajattelemme sinne tänne, tajuntamme lentää yhtä mittaa, emme voisi oppia mitään keskittymistä, mitään lujaa luottamusta, mitään totuutta — jos olisimme esimerkiksi pysyneet vain astraalimaailmassa. Meidän täytyi laskeutua tähän fyysilliseen maailmaan, jossa jumalten ajatukset ovat kiinteitä, pysyväisiä; jossa ne eivät ole meidän ajatuksemme alaisia välittömästi. Sentähden me katsellessamme tätä pöytää tai huonetta huomaamme, että se ei muutu meidän ajatuksestamme ja katseestamme. Jos toinen ajattelee, että se on ruma, ja toinen, että se on kaunis, se kuitenkin pysyy samana. Ja tämä on yksilön tajunnalle välttämätöntä, että se oppisi uskomaan, ymmärtämään ja etsimään totuutta. Sentähden ihmisten piti laskeutua niin paljon alas aineeseen elämän koulussa, että he oppivat vähitellen löytämään, uskomaan ja totuutta etsimään. Ja kun tämä kohta ihmiskunnan historiassa siis oli saavutettu, silloin oli välttämätöntä, että syntyi ihmiskuntaan se vapauttava voima se henki, merkillinen voima, joka voi vapauttaa jokaisen ihmisen tästä hallusinaatiosta. Se voima on Jumalan täydellisyysajatus, se voima on kosmillinen Kristus. Kosmillinen Kristus oli aina läsnä ja ihmiset saattoivat aina etsiä totuutta, mutta se ei ollut kaikille luontaista vielä. Suuret ihmisjoukot vaelsivat vielä pimeydessä. Tarvittiin semmoinen erikoinen vaikutus ihmiskunnan sisäiseen sieluun, semmoinen jumalallinen vuodatus, joka saisi ihmiset levottomiksi; joka sai ihmiset

etsimään — vaikka sitä etsintää nimittäisi onnen etsinnäksi, niinkuin se myöskin on. Silloin olisi se aika täytetty, jolloin kosmillisen Kristuksen pitäisi saavuttaa inhimillinen, personallinen inkarnaatio. Sitä piti valkoisessa, salaisessa veljeskunnassa valmistaa aikojen aamusta lähtien.

Eilen koetimme viitata siihen, kuinka Lemuriassa, semmoisessa veljeskuntain kokouksessa päätettiin tästä asiasta ja jaettiin tehtävät. — Kenelle joutuisi tuo tehtävä: ottaa vastaan se kosmillinen Kristus kokonaan itseensä? Kenelle se tehtävä joutuisi, hänen piti olla kuin puhdas kristallikalkki. Hänen piti olla itsessään synnitön. Kuka ihminen siihen kelpaisi? — Ainoastaan semmoinen ihminen, joka olisi tajunnassaan voinut seurata ihmiskunnan kaikkea kehitystä, ja olisi tajunnassaan voinut tuntea kaiken elämän viehätyksen, mutta kuitenkin tajunnassaan olisi kaikesta kieltäytynyt sen suuren tehtävän takia; mikä hänelle annettaisiin. Ja semmoinen ihminen oli ja me nimitämme häntä ensimmäiseksi Aadamiksi. Hän oli se Adam, jonka kautta synty ei tullut maailmaan, se ensimmäinen Adam, joka valmistui toiseksi Aadamiksi — mutta myöskin nimitämme häntä ensimmäiseksi Aadamiksi sentähden, että hän kuului ensimmäisiin ihmisyksilöihin, jotka ruumistuivat tämän maan päälle. Hän kuului meidän ihmiskuntamme esivanhempiin; oli oikeastaan ihmiskuntamme todellinen esivanhin. Me kaikkihan olemme minuuksia, jotka olemme ennen syntyneet. Muutamat syntyivät minuuksiksi vasta maan päällä, Lemurialla ja Atlantiksella. Mutta useat syntyivät minuuksiksi kuumavantarassa, maapallon edellisessä jälleensyntymässä. Ja monet syntyivät ihmisiksi jo aurinkomanvantarassa ja vielä, jotka myöskin jo ovat jättäneet meidän maapallomme, syntyivät ihmisiksi jo edellisessä saturnusmanvantarassa. Sentähden oli eri-ikäisiä ihmisiä, ja niille tuli erilaiset tehtävät. Kaikista vanhimmat, jotka olivat

ainakin kuumavantarassa syntyneet ihmisiksi, ottivat mielellään vastaan tehtäviä tämän meidän ihmiskuntamme historiassa. Mutta kaikkihan he olivat siis minuuksia sitä, mitä me nimitämme nyt korkeammaksi minuudeksi. Jokaisessa heistä oli korkeampi minuus, vaikka sitä paitsi oli heissä personallinenkin minuus — kun olemme fyysisessä elämässä. Tästä korkeammasta minuudesta on aina sanottu, että se on koskematon. Mikään paha ei voi ylettyä siihen. Se on meissä jumalallinen, joka ei voi tietää mistään pahasta. Sille tulee kokemuksien hieno aromi, niin että se tietää, mikä on hyvää. Personallisuus syö hyvän ja pahan tiedon puusta. Korkeampi minä elää Eedenissä paradisisessa tilassa ja ainoastaan siinä tilassa imee itseensä hienoimman esanssin, maaelämän kokemuksista viisauden. Siihen ei tule mitään pahaa. Sentähden meissä on jokaisessa tuo ihmeellinen enkeliolento, joka ei tiedä pahasta, mutta viisastuu hyvästä. Personallisuus saa kokea kaikkea pahaa, syö hyvän ja pahan tiedon puusta, mutta korkeampi imee hyvän tiedon ja näkee kaiken pahan, mutta ei tunne vetäymystä tuohon pahaan. Se on enkeli meissä jokaisessa. — Mutta nyt ero meidän ja sen ensimmäisen Aadamin välillä on se, että tuon ensimmäisen Aadamin piti elää ja säilyä tuossa korkeammassa minässä kokonaan, ei koskaan kokea mitään pahaa, minkä saamme meidän personallisen minän välityksellä, vaan ainoastaan ikäänkuin, kuinka sanoisi — sijaistuntemuksen kautta — ei itse. — Ja sentähden se ensimmäinen Adm, josta tuli Jeesus Kristus, lupasi olla korkeampana minänä yhtä mittaa, ilman mitään omaa karmaa, ilman karmallisien persoonallisuuksien sarjaa. Hän kieltäytyy siitä kaikesta. Hän säilyttää ihmeellisen lapsen viattomuutensa, puhtautensa läpi vuosimiljoonien kelvatakseen sitten Jumalan Pojaksi. — Jos me vähänkään ymmärrämme tätä seikkaa, niin me ymmärrämme, kuinka suuri uhri tämä todella oli, sillä

kaikki muut ja kaikista kokeneimmat ja vanhimmatkin ihmisminuudet tunsivat, että he eivät kykene muuhun, kuin syömään hyvän ja pahan tiedon puusta. Tämä oli se luonnollinen, joka vetää meitä hirveällä voimalla, sentähden että meissä elää jokaisessa tanha, elämisen halu, joka vetää näkyväiseen maailmaan ja joka tuntee sisässään, että näkyväisestä maailmasta on tultava paradiisi. Ja me saavutamme kaippuamme, mutta ainoastaan sillä tavalla ja sen kautta, että yksi olento, ensimmäinen ja vanhin veljistä, joka kaikesta kieltäytyy, voi ruumistuttaa Jumalan Pojan. Sillä me olisimme joutuneet täydellisesti, niinkuin sanotaan, tämän aineellisen hallusinaation orjiksi, ellei olisi tullut näkyväisenä ihmisenä fyysilliseen maailmaan näkyväisenä ihmisenä Jumalan Poika ja samalla tähän eetteriseen maailmaan kosmillinen Kristus, joka oli täyttänyt ihmiskunnan sielun ja koko maapallon elämän. Hän se on, joka vapauttaa meidät personallisuudesta, muuten olisimme joutuneet personallisuuden lumoihin niin kokonaan, ettemme olisi tienneet, miten siitä päästä. Mutta kun Kristus nyt elää niin lähellä, että jokainen meistä voi fyysillisessä tajunnassaan löytää Jumalan Pojan eli Kristuksen, niin voimme pelastua. Ainoastaan Kristus on se voima, joka voi nostaa meidät itsemme yli, vapauttaa meidät itsestämme, personallisuudestamme, kaikesta, mikä meissä on alhaista ja itsekästä — ainoastaan Kristus. — Siis tätä ihmeellistä tapahtumaa valmistettiin aikojen aamusta lähtien. Eikä se ollut niin helppo, se valmistus. Ei se ollut ainoastaan siinä, että yksi, ensimmäinen Aadam, ensimmäinen ihminen antoi itsensä lunnaiksi, kalkiksi. Ei se ollut ainoastaan siinä, vaan siinä, että ihmiskunnan historiaa piti myöskin pitkin matkaa johtaa, ja että sitä piti myöskin johtaa pitkin makaa tuon keskustapahtuman jälkeen. Ja se johto uskottiin, niin kuin tiedämme, muutamille

suurille ihmisyksilöille. Itse asiassa voimme ehkä sanoa, että seitsemän oli sellaista ihmisyksilöä. Mutta koska niitä tarvittiin kaksitoista, niin viisi oli semmoista yksilöä, jotka olivat muualta, kuuluivat siis siihen alkuperäiseen salaiseen veljeskuntaan, jonka jäsenet tulivat muista tähdistä. Näitä kahtatoista ihmeellistä ihmiskunnan johtajaa, opettajaa, jotka ensin opetuksillaan valmistaisivat kristustapahtumaa ja sen jälkeen muistuttaisivat, selvittäisivät ja valaisisivat sitä, — näitä kahtatoista suurta opettajaa nimitetään vanhalla itämaisella ja buddhalaisella nimityksellä boodhisattvoiksi. Suunnitelmassa on ollut kaksitoista boodhisattvaa. — Muistan, kuinka suuresti ihastuin, kun parikymmentä vuotta sitten tohtori Steiner keskustellessaan kanssani Helsingissä, puhuellessamme Kristuksesta ja muusta, otti paperin ja kynän ja piirsi ristin, sanoen: katsokaa nyt, juuri tuossa keskikohdassa, yhtymäkohdassa on Kristus. Mutta siinä viivassa ennen Kristusta on kuusi boodhisattvaa ja yläpuolella on taas kuusi. Kuusi ennen Kristusta ja kuusi Kristuksen jälkeen. — Tunsin sisässäni, että hän sanoi suuren totuuden ja hänellä oli paljon tietoa; vaikka nyt paremmin ymmärrän häntä, ymmärrän, mitä hän sillä tarkoitti, ja että hän tiesi paljon. Kuusi ennen ja kuusi jälkeen. Näistä kuudesta, jotka olivat ennen Kristusta, oli viisi ensimmäistä muualta tulleita; kuudes oli ensimmäinen ihminen. Yksi niistä ensimmäisen Aadamin veljistä, jotka noin suurenmoisesti vanhempina tahtoivat elää ihmiskunnan hyväksi — koska me emme tiedä noita heidän nimityksiään, emmekä osaisi niitä lausua, nimitämme toista Adamia eli Kristusta ensimmäiseksi Adamiksi —, yksi noista seitsemästä veljestä oli se, jonka tunnemme historiasta nimellä Buddha. Se oli kaikista lähin veli, suurin auttaja. Sillä jokainen boodhisattva vapautuu opettajatoimestaan silloin, kun hän tulee Buddhaksi. Boodhisattvasta tulee Buddha. Silloin hän jättää

oman kruununsa seuraavalle. Nyt ensimmäinen ihmiskunnan boodhisattvoista oli Buddha. Ennen oli semmoisia, jotka olivat tulleet muista tähdistä. Sentähden voimme sanoa, että Gotama Buddha oli ensimmäinen ihminen meidän ihmiskunnastamme, joka saavutti täydellisyyden, taisteli itsensä Buddhaksi, valistuneeksi. Hän on suurin ihminen. Ja tämä boodhisattva, tullessaan Buddhaksi, joka viimeisessä ruumistuksessaan syntyi Gotamaksi, jonka vanhemmat olivat kuningas Suddhodana ja kuningatar Maya, sai valmistaa sen viimeisen valmistuksen kristustapahtumaa varten. Hänen täytyi saavuttaa omassa personassaan kaikki se, mikä oli mahdollista saavuttaa äärettömin ponnistuksin ilman Kristusta eetterimaailmassa. Kun hän tuli Buddhaksi, saattoi hän vuodattaa ihmiskuntaan kaiken mahdollisen viisauden. Ei kukaan ihmisistä ollut niin viisas kuin hän. Ei kukaan voinut antaa sitä opetusta ennen häntä; hän oli kaikista viisain. Sentähden hän itse asiassa opetti kaiken, mitä opettaman piti. Tänä päivänä, jos tahdomme oppia viisautta, voimme syventyä Buddhaan; meidän järkemme valistuu, ajatuksemme muuttuvat, karakterimme muuttuu. Niin ylevää olentoa kuin Buddha ei ole toista. Hän on se, joka opetti. Hän antoi kaiken sen viisauden, mikä edellisessä manvantarassa, kuumanvantarassa oli voitu saavuttaa, ja lisäsi sitten kaiken sen nöyryyden, myötätunnon, säälin ja rakkauden, mitä hän tässä manvantarassa saavutti. Sentähden hän oli jaloin ja nöyrin; jonka hän sai ulkonaisesti näyttää. Hän syntyi prinssinä, tuli kuninkaaksi ja jätti kaikki ja tuli kerjäläismunkiksi. Hän on kuin esimerkki kaikille ihmisille. Jollemme osaa tehdä niin kuin Buddha, luopua itsestämme kokonaan niinkuin Buddha, emme voi kokonaan ymmärtää Kristusta. Buddha valmisti tietä Kristukselle, ei ainoastaan itsessään, vaan koko ihmiskunnassa. Meidän täytyy ensin tulla buddhalaiseksi, kulkea kaikkien vanhojen uskontojen kautta,

ennen kuin tulemme Kristuksen luo. Emme voi ymmärtää Kristusta, ellemme ensin seuraa Buddhaa, hänen itseluopumisessaan, itsekieltäytymisessään, — ellemme paljasta itseämme niin pieneksi, mitättömäksi, köyhäksi, ettemme mitään turhaa itsestämme usko, vaan ainoastaan tahtomme elävää Jumalaa, elävää totuutta. Ellemme osaa sitä tehdä, kuinka voisimme saada Kristusta ymmärtää, itse Jumalan poikaa, itse Jumalaa. Säilyttämällä kaikenmoisia harhaluuloja itsessämme lähestymme ainoastaan ajatuksissamme. Sitä nimitetään uskoksi, ja tarkoitetaan, että lähestymme mielikuvituksessamme — niinkuin nykyään opetetaan, että uskomme ajatuksissamme, sitten tunteillamme joudumme tietämiseen niinkuin sanotaan. Mutta se mene ohi, jos me emme ole riisuneet aivan paljaiksi itseämme, joilla ei ole mitään — ettemme ajattele mitään itsestämme. Sitten vasta kun olemme riisuneet itsemme totuuden edessä, hengessä kulkeneet Buddhan tietä, luopuneet kaikesta, sitten vasta voimme lähestyä Kristusta, alkaa Kristusta ymmärtää. Sillä Kristus on jotain niin suurta, että on melkein kuin jumalan pilkkaa tehdä Kristuksesta vain jokin ulkonainen vapahtaja, joka kuoli ristinpuulla. Kristus on itse elämä. Sentähden kaikki boodhisattvat ja ennen kaikkia ihmilliset boodhisattvat —, mutta tietysti toisetkin —, kaikki kaksitoista boodhisattvaa ovat kuin opettajia, jotka opettavat Kristuksesta. Kristus on se elämän lähde, se elämän vesi, jota he kaikki juovat ja tarjoavat ihmisille. He eivät tarjoa itseään. Opettaja ei anna itseään olentona, vaan antaa viisauden elämän vettä. Elämän lähde on Kristus, kosmillinen Kristus, mistä hän ammentaa. Ja se on se sama Kristus, joka kerran kulki täällä maan päällä. Boodhisattvat, jotka joko syntyivät tänne suurina opettajina tai inkarnoituvat inhimillisinä olentoina, he ovat opettajia, joiden suusta tulee Jumalan sana; jotka tarjoavat ihmisille elämän

vettä, mutta jotka eivät itse ole se elämän vesi, sillä se vesi on Kristus. Ja se vesi, elämän leipä kulki kerran täällä meidän keskellämme. Eräs toinen boodhisattvoista on meille tuttu, sillä hän on boodhisattvana vielä. Sillä kun Buddha syntyi — se boodhisattva, joka tuli Buddhaksi — niin hän jo taivaissa nosti kruunun omasta päästään ja laski sen erään veljensä päähän, joka siten tuli seuraavaksi boodhisattvaksi — ja hän syntyi tavallaan ilman kruunua, vaikka syntyi sitten maallisen kruunun kanssa. Hän tuli Buddhaksi — ja sen toisen boodhisattvan me tavallaan tunnemme, olemme hänestä kuulleet. Hän on tietysti se, joka nykyään johtaa opetustointia ihmiskunnassa. Häntä nimitetään Jeesukseksi. Hän ei ole Jeesus Kristus. Häntä nimitetään Jeesukseksi sentähden, että hän erikoisesti valmisti kristustapahtumaa sillä tavalla, että hän syntyi — taikka ainakin varjosti ja oli mukana — noita sata vuotta ennen Kristusta Palestiinassa sinä opettajana, jota Talmud-kirjoissa nimitetään Jeshua ben Pandiraksi — Jeesus Pandiran poika. Hän oli se suuri opettaja, joka sitten Palestiinassa varsiaisesti valmisti kristustapahtumaa. Hän vaikutti essealaisten kesken. Hän opetti heille tavallaan sitä, mitä Buddha oli opettanut Intiassa — opetti myöskin odottamaan tuota ihmetapahtumaa, joka aivan pian tulisi tapahtumaan. Hän vaikutti sitten myöskin jo ensimmäisellä vuosisadalla meidän ajanlaskuamme erikoisesti erään suuren ihmeellisen vapahtajaolennon, mestariolennon kautta, jota historiassa nimitetään Apollonius Tyanalaiseksi. Mutta me emme ajattele häntä Apolloniukseksi, vaan ajatteleme häntä mestari Jeesukseksi. Hänestä usein puhutaan syyrialaisen Jeesuksen nimellä. Hän on Valkoisen Veljeskunnan jäsen, häntä nimitetään Jeesukseksi sentähden, että hän erikoisesti valmisti kristustapahtumaa, ja sentähden, että hän myöskin erikoisesti valvoi kristikuntaa. Jos ken meistä näkymättömässä

maailmassa tapaa mestariolennon, joka nimittää tai salaperäisellä tavalla sanoo itseään Jeesukseksi, niin se arvatenkin useimmissa tapauksissa on juuri tämä mestari Jeesus. Tavata Jeesus Kristusta, nähdä Jeesus Kristus, joka on jumalallinen ihmeolento, — se voi kyllä tapahtua; mutta se on sittenkin harvinaista. Noiden suurten auttajien joukossa, jotka olivat jo siellä Eedenissä, Lemurialla, kolmannessa juurirodussa, oli monia ihmiskuntia vielä, jotka ovat auttaneet ihmiskuntaa suurina opettajina ja johtajina, jotka ovat myöskin sitten tulleet enkeleiksi — niinkuin sanotaan —, ja jotka eivät ole jääneet mestareiksi maan päälle. Tahdon mainita tästä, koska meillä on lähellämme semmoinen enkeliolento, pääenkeliolento, joka johtaa meidän kansamme historiaa, se olento, jota nimitämme kansallishaltiaksemme eli Väinämöiseksi. Ja niitä olentoja on monta; he ovat kaikki Kristuksen seuraajia. He ovat tietysti kaikki semmoisia ihmisolentoja — kuinka kehittyneitä tahansa —, jotka istuvat elämän lähteellä ja juovat Jumalan Pojan antamaa elämän vettä. Sehän antaa meidän kansallemme aivan erikoisen vastuunalaisen tehtävän, se, että meidän johdossamme on enkeli, entinen ihminen, entinen mestariolento, joka nyt palvelee Kristusta. Välistähän tekisi mieli tulla toivottomaksi, kun näkee, kuinka meidän kansassamme tapahtuu julmia murhia ja kaikkea paha, ja itse olemme vähäpätöisiä ja mitättömiä. Mutta sitten, kun kääntää katseensa sisäänpäin ja muistaa, kuka on mukana ja erikoisesti rakastaa meitä suomalaisia ja joka on kuin suomalaisuuden periaate, silloin tuntee taas itsensä iloiseksi ja uskoo, että kansamme vielä nousee, nousee...

Kun tuo toinenkin ihimillinen boodhisattva Jeshua ben Bandira oli tehnyt tehtävänä, lähestyi siis se aika, jolloin Jeesuksen piti syntyä, jolloin piti syntyä se ensimmäinen Adam,

joka oli pysynyt synnistä ja itsekkyydestä vapaana — jolloin ensin piti syntyä maailmaan hänen äitinsä, vasta sitten hän.

Pikakirj. Reino Kuosma